

Шановні заводчани!

Від керівництва нашого підприємства сердечно вітаю всіх працівників «Більшовика» з професійним святом – Днем машинобудівника. Працювати всім нам сьогодні доводиться у складних умовах: економічна криза, суттєве зниження вітчизняного промислового виробництва, неприхована збройна агресія з боку Росії і, як результат, зниження добробуту кожної української родини.

Але це – тимчасовий відрізок нашої новітньої історії, який треба з честю пройти. Чимало вітчизняних підприємств, в тому числі машинобудування, вже сьогодні успішно освоюють ринкові механізми, диверсифікують ринки збуту, розширили асортимент виробництва,

модернізують та оновлюють технологічну базу. Саме таким шляхом буде йти і наш «Більшовик». Ця дорога не буде легкою, але іншого шляху, щоб зберегти вітчизняне підприємство – немає. І завдання керівництва у цих складних умовах – зберегти кадровий потенціал, забезпечити спадкоємність поколінь, поповнити колектив талановитою молоддю, здатною продукувати інноваційні підходи та рішення.

Прийміть, шановні заводчани та ветерани підприємства, щирі вдячність за сумлінну працю, терпіння і наполегливість у роботі. Бажаємо вам, вашим родинам міцного здоров'я, щастя, щедрої долі й вагомих здобутків у розбудові незалежної України.

Голова правління – генеральний директор ПАТ «НВП «Більшовик» Р.С. Білоскурський

Довіра та комерційна репутація або з чого починається відновлення виробництва?

Напередодні визначних дат прийнято підводити підсумки професійної діяльності. Не стало виключенням і цьогогорічне професійне свято – День машинобудівника, яке святкується в четверту неділю вересня.

Редакція газети звернулась до заступника Генерального директора з питань комерційної діяльності заводу Ігоря Коваленка з проханням відповісти на ряд життєво важливих для «Більшовика» питань.

– Ігорю Борисовичу, давайте почнемо з найактуальніших проблем будь-якого сучасного вітчизняного підприємства: своєчасність виплати зарплати працівникам, сплата податків до бюджету, відсутність або наявність боргів. Яка ситуація на нашому підприємстві?

– Хочу чітко і ясно наголосити: зарплата виплачується вчасно, поточні податки відраховуються належним чином, борги не накопичуються. Але для читача хочу роз'яснити більш детально: ситуація оздоровлюється

поступово. У 2014 році завод мав щорічні збитки у розмірі 24 млн. грн. У минулому їх стало в чотири рази менше, а станом на перше липня цього року – лише мільйон. Так, збитки маємо і сьогодні, але у нелегких економічних умовах та відсутності постійних замовлень, ситуація не драматична.

Окремо необхідно сказати про борги, які як сніжний ком, накопичувались та зростали до кінця 2014-го року. Це справжнє яро що до фінансового положення підприємства та своєрідна гиря, яка обмежує наші і так скромні можливості. Але ці багатомільйонні борги треба повертати до бюджету держави згідно встановлених графіків. Що ми і робимо.

Не може не турбувати керівництво заводу і податок на землю, який виплачує кожне підприємство, в тому числі і «Більшовик». З початку року почали діяти нові правила нарахування цього податку, за якими щорічна оренда коштуватиме нашому підприємству 45 (!) млн. грн. Це непосильний тягар для заводського бюджету. Знаю, що така ж ситуація склалась і на інших вітчизняних під-

приємствах. Є ініціативи щоб внести зміни до відповідного законодавчого акту. Думаю, що спільними зусиллями буде врегульовано це питання.

– Давайте перейдемо до наступної теми: завантаження «Більшовика» замовленнями. Які є перспективи у налагодженні постійного виробничого процесу?

– Серійного виробництва на заводі сьогодні немає. Поки що відсутні об'ємні контракти, які б дали можливість серйозно завантажити «Більшовик». Але ми не стоїмо на узбіччі виробничих процесів. Від однієї з вугільних шахт, яка працює на підконтрольній українській владі території, завод отримав замовлення на виготовлення партії домкратів. Ми виконали роботу і сподіваємось, що ця корисна співпраця продовжиться. Завод зацікавлений у цьому, адже підприємство зможе зайняти своєрідну виробничу нішу у новій для нас галузі – вугільній промисловості. Це, безумовно, перспективний напрямок.

Крім того, для львівського вагонобудівного заводу «Карпати» завод виготовив спеціальний виріб для потреб української армії. І в цьому випадку, у разі продовження співпраці, можемо отримати більш об'ємне замовлення для наших військових.

У стадії виконання знаходиться контракт із Шрі-Ланки. У цій країні діють шість за-

водів, на яких працює шістнадцять виробничих ліній (!), виготовлених свого часу на потужностях «Більшовика». Усі перелічені замовлення не є великими. До нас і наших можливостей потенційні клієнти тільки приглядаються. Не є секретом, що завод поступово втрачав ділові зв'язки з багатьма підприємствами. А довіру і комерційну репутацію необхідно постійно підтримувати. Тому підприємство приймає участь у всіх цікавих для нашого заводу тендерах. Є наші інтереси і в Канаді, де багато підприємств, що займаються утилізацією автомобільних шин, відкриваються ринки далекої Аргентини та Малайзії. У Казахстані є зацікавленість у співробітництві. І на цьому своєрідному діловому майданчику нам необхідно жваво працювати!

Продовжуючи тему виходу на іноземні ринки необхідно зауважити, що протягом короткого часу відбулася диверсифікація цього сегменту збуту. Не секрет, що основний експорт продукції «Більшовика» донедавна йшов у сусідню Росію. Сьогодні наші зусилля зосереджені на інших напрямках, не менш потужних і перспективних. При цьому, завод ані в якому разі не буде відходити від традиційної виробничої номенклатури. Навпаки, ми прагнемо її розширити, що дасть можливість наростити прибуток.

Рахую, що у виробничому процесі наше підприємство повинно працювати по двох напрямках: перший – мати постійні невеликі замовлення, що забезпечить систематичну завантаженість, другий – виконання великих контрактів, які потребують зусилля всього колективу та приносять чималий прибуток.

Наприкінці відповіді хочу привести один цікавий приклад. Нещодавно, під час розкриття пропозицій одного з тендерів, головуючий, зачитуючи наші пропозиції, особливо підкреслив, що один з учасників цього заходу – легендарний завод «Більшовик»! Приємно чути такі позитивні оцінки. Така характеристика слугуватиме скорішому

налагодженню нових та поновленню старих ділових зв'язків!

– Ігорю Борисовичу, виконання будь-якого замовлення – це своєрідний іспит для колективу та окремих фахівців. Сьогодні немає часу на таке собі розгойдування: замовник, сплачуючи гроші, вимагає точність виконання, якість роботи, оперативність у вирішенні виникаючих проблем. Наскільки потужний заводський кадровий потенціал?

– Кадрове питання – найнагальніша наша проблема. Всеохоплююча багаторічна виробнича криза, байдужість та некомпетентність попередньої керівної ланки підприємства привели до розбалансування системи підготовки фахівців широкого та вузькопрофільного напрямів. Не буде відкриттям для всього колективу, що з існуючими підходами до виробництва, ми відстаємо від вимог сьогодення. Середній вік наших станочників, зварювальників та інших фахівців не дає можливості впевнено дивитись у майбутнє. Завод потребує вливання «свіжої крові» у вигляді випускників професійно-технічних училищ та фахівців середнього віку.

– Але цим фахівцям необхідно створити умови та виплачувати зарплату столичного рівня...

– Так, і ми вже працюємо над цим. По-перше, у «Більшовика» є домовленості та відповідні угоди з низкою професійно-технічних училищ щодо скерування їх випускників на наш завод. По-друге, ми практично ввели наставництво. Фахівець з досвідом за окрему доплату буде вчити молоде покоління азам майстерності за своїм напрямком. Документальна та юридична база вже напрацьовані. І, головне, найближчим часом буде змінена система нарахування зарплати. Буде фінансово заохочуватись ініціатива працівника, бажання зробити свою роботу краще, особисті практичні досягнення. Ми

відходитимемо від неефективної «урівніловки».

– Щоб зробити зі вчорашнього випускника справжнього фахівця необхідний час. А де сьогодні взяти готового фахівця?

– Ніяке підприємство гарного робітника просто так не відпустить. Але, у столичному регіоні є чималі резерви. По-перше, це фахівці з промислових районів, де з різних причин припиняють існування підприємства. По-друге, це переселенці з Донбасу. Цей регіон завжди був багатий на кваліфіковані кадри. Так що потенціал і відповідні людські ресурси існують. А завод повинен завантажити роботою та дати відповідну зарплату.

– І останнє запитання. Завод потребує модернізації обладнання. Як це зробити у сьогоднішніх реаліях, коли вітчизняні підприємства, як правило, спираються на власні можливості?

– Історія нашого заводу свідчить, що остання значуща модернізація проходила тут на початку 80-х років минулого століття. Питання, як то кажуть, назріло. Сьогодні необхідно зосередитись на кількох напрямках і модернізувати відповідні потужності. Наприклад, щоб оновити високоточний верстат з числовим програмним управлінням, необхідно вкласти до двох мільйонів гривень. І завод за рахунок внутрішніх резервів повинен вирішити питання оновлення. Це єдиний шлях для поступового виходу з кризи та налагодження виробництва.

Але цей шлях непростий. Заводу, як державному підприємству, необхідно провести чималу підготовчу роботу. Наприклад, отримати дозвіл від Фонду держмайна та провести перемовини з Державною виконавчою службою. Тільки погодивши відповідний пакет документів та отримавши дозволи ми зможемо розпочати процес модернізації.

– Дякую за змістовні відповіді.

Спілкувався Андрій Кучеров

День захисника України

ВОЇНИ ПЕРЕМОГИ

Два роки тому Президент України видав указ про відзначення 14 жовтня – Дня захисника України. Коментуючи своє рішення, Петро Порошенко заявив: «У багатому на подвиги літописі українського воїнства безліч битв і дат, гідних стати Днем захисника Вітчизни. Я наголошую, що Україна більше ніколи не відзначатиме це свято за військо-історичним календарем сусідньої країни. Ми будемо шанувати захисників своєї Батьківщини, а не чужої!».

І дата 14 жовтня не є випадковою. Саме в цей день відзначається свято Покрови. В українській традиції Покрова тісно пов'язується із ідеями захисту від ворогів: згідно літописів князь Ярослав Мудрий віддав Київ і всю Русь під покров Божої Матері. Церква Покрови Пресвятої Богородиці була головною на Запорізькій Січі, а 14 жовтня одним з найважливіших днів для козаків – тоді вони проводили свої ради, на яких обирали нового гетьмана або кошового отамана.

На сьогоднішній день через горнило зони бойових дій пройшло четверо заводчан: Юрій Коробко та Сергій Юрченко чекають демобілізації (були призвані у липні 2015 року), а Вячеслав Болілий та Арсентій Луцик нещодавно змінили військову форму на цивільний одяг. Напередодні Дня захисника України редакція газети зустрілася з нашими працівниками.

Луганська область. Зона АТО. Командир мінометного розрахунку Арсентій Луцик на передовій.

Луцик Арсентій Михайлович (29 років) – начальник металургійного бюро відділу головного технолога. Працює на заводі з 2010 року. Мобілізований 9 березня 2015 року. Перебував в зоні АТО по 14 квітня 2016 року. Учасник бойових дій. Відповідно до розпорядження начальника Генерального штабу – Головнокомандувача Збройних Сил України – приймав участь у військовому параді, присвяченому 25-й річниці Незалежності України.

– Після отримання повістки я пройшов медичну комісію і вже 9 березня був направлений до учбового центру на Житомирщині. Мене скерували у 80 аеромобільну бригаду, яка згодом була перейменована у окрему десантно-штурмову бригаду. Службу проходив у мінометній батареї, неподалік від Новотошківки, Щастя, Золотого, що на Луганщині. Виконували свої обов'язки, потрапляли під обстріли, мали втрати. У вересні 2015 року підірвався на фугасі та загинув командир артилерії нашого батальйону. Це справжня війна.

З часом мене призначили командиром мінометного розрахунку. Незважаючи на труднощі, військовий колектив був дружним. Ми були мобілізовані з усіх куточків України, що є досить символічним. І всі знаходились у рівних умовах.

Особливо хочу сказати про участь у військовому параді на честь 25-річчя Дня незалежності. Важко передати словами ті піднесені почуття та гордість, коли урочиство проходиш головною вулицею країни. Приємно, що нас підтримували оплесками, говорили приємні слова, посміхались і вітали прості громадяни. Це не забувається!

Наша армія, безумовно, змінилась, окріпла, стала більш оснащеною. Відчувається, що держава вкладає у обороноздатність великі кошти. Але Збройним силам необхідно пройти ще чималий шлях. А починати треба з викорінення корупції, в тому числі і в армії. Щоб кожна копійка з бюджету держави була вкладена у фундамент оборони і не була вкрадена. Хочеться вірити, що військовослужбовець матиме високу зарплату, серйозний соціальний пакет, а його сім'я, у разі втрати годувальника, буде забезпечена всім необхідним. Це тривалий процес. Але іншого шляху, щоб здобути загальну перемогу немає.

Болілий Вячеслав Віталійович (50 років) – покрівельник рулонних покрівель та покрівель із штучних матеріалів ремонтно-будівельної дільниці. Працює на заводі з 1983 року. Був демобілізований 16 лютого 2015 року.

– Військова служба для мене не новина, адже я проходив строкову службу з 1984 по 1986 роки у підрозділах зв'язку на Далекому Сході тодішнього СРСР. От і тепер довелось згадати військову науку і знову взяти у руки

Кордон з Придністров'ям. Напередодні Нового року. Вячеслав Болілий (третій зліва) з побратимами.

зброю. Цього разу, після отримання повістки та пройшовши медичну комісію, 16 лютого прибув у військове містечко, яке розташовувалось у Березані Київської області. Там формувались два батальйони Національної гвардії. Я отримав скерування у роту оперативного призначення на автомобілях. У звичний розклад подій втрутилось загострення політичної ситуації на Одещині. Керівництво держави прийняло рішення посилити південний регіон військовими формуваннями. Тому наш батальйон оперативно був передислокований на кордон з Придністров'ям, у Великомихайлівський район. Підрозділи Національної гвардії посилити охорону державного кордону і разом з прикордонниками почали здійснювати патрулювання та прикривали тиліві підходи. Службу несли в основному вночі. Командири інформували нас щодо обстановки по той бік кордону. Всі були напоготові. Однак знаходились і ті, хто намагався у цій ситуації збагатитись шляхом перевезення контрабанди. Одного разу спільна група у яку входив і я затримали вантажний «Мерседес». Він перевозив понад однієї тонни спирту, а другого разу вилучили велику партію сигарет.

Не забувала про військових і місцева влада. Нас регулярно відвідували, а на Новий рік голова Великомихайлівської районної ради Катерина Лаптієнко особисто привітала з Новорічними та Різдвяними святами. Так моя служба і тривала понад рік. За цей час я придбав багато друзів. Левову частину наших підрозділів складали мобілізовані з Черкащини. Спілкуюся з побратимами телефоном, обмінююся інформацією, підтримуємо один одного. На щастя, бойових втрат у нашому батальйоні не було.

Шановний Михайле Михайловичу!

Прийміть найщиріші вітання з нагоди 65-річчя з Дня народження! Ваше життя є яскравим прикладом відданості професії, фаховому відношенню дорученій справі, вмінню організувати однодумців та вирішити виробниче завдання будь-якої складності.

Такі професійні якості – не випадковість. Свою трудову діяльність Ви, Михайле Михайловичу, розпочали у сімнадцять років – учнем електрика на харківському заводі «Комунар». За два роки Ви стали студентом енергетичного факультету Українського заочного політехнічного інституту. Закінчивши його у 1975 році, продовжили трудову діяльність на заводі «Більшовик». Саме це підприємство стало для 24-річного молодого фахівця рідною домівкою, школою професійної майстерності та кар'єрного зростання.

Так, Михайле Михайловичу, «Більшовику» Ви віддали понад 40 років життя, присвятивши улюбленій справі найкращі роки. Керівники цінують Ваш досвід, фаховість, працелюбність. А будь-який заводчанин знає, що у Шедова при плануванні роботи немає дрібниць. Тому закономірно, що сьогодні Ви займаєте посаду технічного директора, попередньо пройшовши чимало відповідальних посад.

Зичимо Вам, шановний Михайле Михайловичу, міцного здоров'я, вічної молодості душі, щастя, злагоди та гарного настрою. Нехай всі Ваші життєві плани та сподівання здійсняться!

Колектив заводу «Більшовик»

Вітаємо ювілярів, які народились у вересні-жовтні!

Адміністрація ПАТ «НВП «Більшовик», заводський комітет, об'єднаний профспілковий комітет та Рада ветеранів заводу щиро вітають працівників та ветеранів підприємства, які у вересні-жовтні 2016 року досягли ювілейної дати з дня народження.

3 нагоди 90-річчя:

Сікун Олександр Кузьмич – ветеран підприємства.

3 нагоди 70-річчя:

Киричек Володимир Іванович – старший майстер теплосилового цеху № 14;

Герасименко Тамара Степанівна – ветеран підприємства.

3 нагоди 65-річчя:

Шедов Михайло Михайлович – технічний директор;

Фармагей Микола Павлович – заступник головного технолога – начальник технологічного бюро відділу головного технолога;

Чубенко Володимир Пилипович – транспортувальник механоскладального цеху № 1;

Костина Ольга Іванівна – ветеран підприємства.

3 нагоди 60-річчя:

Смілянець Анатолій Вікторович – слюсар-ремонтник механоскладального цеху № 4;

Недашківський Володимир Миколайович – електромонтер з обслуговування підстанції електроремонтного цеху № 15;

Кательницький Михайло Якович – провідний інженер-конструктор відділу головного технолога;

Вітранюк Віктор Філімонович – слюсар-ремонтник заготівельно-ковальської дільниці № 8;

Музика Павло Тимофійович – котельник котельно-складального цеху № 29.

3 нагоди 50-річчя:

Скок Олена Петрівна – провідний бухгалтер відділу обліку товарно-матеріальних цінностей, готової продукції та розрахунків з контрагентами

3 нагоди 55-річчя:

Рудик Андрій Степанович – начальник котельно-складального цеху № 29.

3 нагоди 45-річчя:

Зюзя Любов Іванівна – ремонтно-інструментальна дільниця №11.

3 нагоди 35-річчя:

Мошкін Андрій Сергійович – цех №1;

3 нагоди 25-річчя:

Васильєв Віктор Ілліч – відділ маркетингу.

У цей прекрасний ювілей
Хай доля Вам сміється журавлина,
Поля розлогі колосом цвітуть.
Нехай червоні ягоди калини
Щасливу осявають путь.
Нехай дає наснаги Вам земля,
Десятки літ ще мріяти, любити!
Хай рідна пісня серце окриля,
В здоров'ї й радості багато літ прожити.

«МАШИНОБУДІВНИК»

газета трудового колективу ПАТ «НВП «БІЛЬШОВИК»
Видається з грудня 1922 року українською мовою.
Наша адреса: 252057, Київ-57, проспект Перемоги
49/2 завод «Більшовик», редакція газети
«Машинобудівник» Телефон: (внутрішній) 22-41.

Комп'ютерне складання, верстка та друк
виконані на обладнанні підприємства.
Реєстрація свідоцтво Кі №484 від
14.03.2000
Наклад 300 примірників.

Погляди та думки авторів не завжди
збігаються з поглядами редакції

Редактор А.Г. Кучеров